

ogsaa for det Meste paa sekundære Prioriteter, medens man nu kun laaner ud paa første Prioriteter til 4 pCt. Rente. Men i den Tid jeg nu saaledes har beskæftiget mig med Pengevæsen, har jeg aldrig kunnet opdage, at Børskurserne og navnlig Nationalbankens Rentefod har bevirket nogen Fluktuation i Rentefoden for Prioriteter i faste Eiendomme. Jeg vil nævne nogle Exempler. I 1881 stod i omtrent hele Aaret Rentefoden i Nationalbanken paa 3 eller $3\frac{1}{2}$ pCt., men jeg paastaar, at der ikke var den mindste Skygge af, at Rentefoden skulde gaa ned for Prioriteter i faste Eiendomme. Lad mig anføre et andet Exempel. I 1877, fire Aar forud, steg pludselig Rentefoden i Nationalbanken til 7, ja til $7\frac{1}{2}$ pCt. for Obligationer, givne i Haandpant, men medens den Gang ganske rigtig Kurserne gik ned for Obligationer og ligeledes Børspriserne paa Papirerne, virkede den forhøiede Rentefod ikke det mindste paa Prioriteter i faste Eiendomme. Det er den høieste Rentefod Nationalbanken har haft siden 1819. Naar der nu i 7 Aar har været en Fluktuation af Renten fra $7\frac{1}{2}$ pCt. ned til 3 pCt. i vort lille Land og paa vor indskrænkede Børs, hvor Nationalbanken i det Mindste tidligere var den mest betydende Faktor, saa siger jeg, at Erfaringen beviser, at der slet ikke er nogen Begyrelse mellem Nationalbankens eller anden kjøbenhavnskt Rentefod og Rentefoden for Prioriteter i faste Eiendomme, og jeg opfordrer de Herrer Økonomister her i Salen og den ærede Økonom med de mange statistiske Bilag til at modbevise mig. Lad os faae at vide, naar der for Exempel siden 1819 har fundet en Synken eller Stigning Sted i Prioritetsrenten som umiddelbar Følge af den danske Statsgjælds Forrentning eller af Nationalbankens Rentefod. Jeg beder de Herrer om at levere mig saadanne Beviser, og de skulde i mig finde en villig Bøjsender af den Sandhed, som de maatte indeholde. Jeg skal endnu med Hensyn til dette Punkt tilføie et Par Kjendsgjerninger, som for øvrigt allerede bleve udtalte af den høitærede Finantsminister, da han her i Thinget fremtatte et Udsagn til en Hypothekbanklov. Jeg skal saaledes nævne, at vore Prioriteter i faste Eiendomme baade i Byerne og paa Landet ere slet ikke paa Bankernes eller paa Børsens men paa ganske andre Hænder, de ere i Hænderne paa Kreditforeningerne, paa Sparekasserne paa Landmandsbanken, og derfor have disse Pengeinstitutter et ubegrænset Herredømme over Rentefoden og retter sig i deres Rentefod slet ikke efter Børsen eller efter danske Statspapirer. Landmandsban-

ken for Exempel retter sig som Bank efter Nationalbanken og Børsen, men som Hypothekbank bryder den sig ikke det Mindste derom, og jeg opfordrer det ærede Udvalg til at vise mig, naar Landmandsbanken har forhøiet eller nedsat sin Rente efter Kurserne paa Kjøbenhavns Børs. Jeg tror ikke at det ærede Udvalg eller nogen Anden kan levere mig et Bevis derfor.

Jeg kommer nu til den høitærede Finantsminister selv, thi han er en ikke ringe Bistand for mig i dette Stykke. Han har aldrig brudt sig om Fluktuation i Kurserne, han har altid holdt Rentefoden til $4\frac{1}{2}$ pCt., han har altid været $\frac{1}{2}$ pCt. over den lovlige danske Rentefod. I al den Tid, han har været Finantsminister, — det er desværre nu i 12 Aar, og han er det for saa vidt endnu — har han aarlig laant store Summer ud fra Livrenteanstalten, og der har han bestandig taget $4\frac{1}{2}$ pCt. paa første Prioritet og det af smaa første Prioriteter, thi intet Sted har man været saa karrig med Udlaan paa første Prioritet som i Finantsministerens Livrenteanstalt. Han gjorde endnu det Samme længe efter, at han havde begyndt Brevvekslingen med Nationalbanken. Efter denne Brevveksling er han allerede i August vis paa at ville komme med en Konverteringslov — i det Mindste skrev han det til Banken, og jeg betvivler ikke Sandheden deraf — men paa samme Tid, ja endnu i December, udbød han sine Penge fra Livrenteanstalten til $4\frac{1}{2}$ pCt. aarlig Rente, og saaledes var han i Virkeligheden den Gang langt fra den Antagelse, at Konverteringsloven skulde have nogen som helst Indflydelse paa Rentefodens Nedgang. Er det Finantspolitikk, er det en Feiltagelse, eller hvad kalder det ærede Udvalg en saadan Færd af Ministeren? I Juni Maaned kom den høitærede Minister frem med at ville give 5 Millioner i Driftsforstud til Landmænd, der vare paa Kværerne eller ifærd med at komme paa Kværerne. Den Gang, i Juni Maaned, forlangte den høitærede Minister 5 pCt. i Rente, idet han overlod det til Landmandsbanken at kræve en saadan Rente, men den Gang var der jo en fuldkommen Møgelighed af Penge, og det har der været længe før den Tid, og den Gang var jo Konvertering længe forøgt andre Steder uden for Danmark. Hvorfor havde da den høitærede Finantsminister den Mening, at de daarlige danske Landmænd, som han nu vilde ophjælpe ved Konverteringen — thi der staar, at det er Landbruget, der skal hjælpes — at der skulde betales 5 pCt. og det endogsaa paa et meget kort Aaremaal nemlig inden Udgangen af næste Aar. Jeg siger derfor, at den